

Snurr snurr

Mikkel McAlindens forsiktig manipulererte landskapsbilder får det til å gå trill rundt for blikket.

Av Andreas Breivik 23.01.24 Kritikk

Mikkel McAlinden, *All This Will Pass*, 2023. Installasjonsbilde fra Galleri K, Oslo. Foto: Øystein Thorvaldsen / Galleri K.

De nye bildene Mikkel McAlinden viser på utstillingen *All This Will Pass* på Galleri K i Oslo, benytter han seg av den samme teknikken som han har jobbet med siden 1990-tallet. Bildene av trær, planter, busker og små landskaper i bynære strøk, er preget av subtile forskyvninger av perspektiver og siktlinjer. Likevel er noe annerledes. McAlindens tidligere bilder ofte antyder en fortelling, som for eksempel bildene av et pokerlag (*Sluttspill*, 1999), eller de peker på en situasjon utenfor bilderammene, slik som spionbildene han tok av regjeringsmedlemmene i 2014. Men i denne utstillingen er det ingen mennesker, og det virker heller ikke som bildene vil fortelle. Handlingen har forflyttet seg fra motivene til selve fremstillingen. Bildene ser ut til å beskrive en sansende bevissthet, et menneskelig blikk som kikker på sine omgivelser.

All this Will Pass

Mikkel McAlinden

Galleri K, Oslo

12. januar 2024 — 11. februar 2024

 Del

 Skriv ut

McAlindens teknikk kan beskrives som en stabling av fotografier. Kunstneren bruker et storformat kamera, som kan gjengi svært mange detaljer, til å fotografere det samme motivet om og om igjen, men fra litt forskjellige vinkler, avstander og tider på døgnet. Deretter pusler han sammen alle disse fotografiene til ett enkelt bilde. Det nye bildet ligner på et fotografi, men det forstyrrer samtidig farger, lysforhold, skarphet, dybde og fokus, og viser noe som et enkelt fotografi umulig kan gjøre.

Den nye utstillingen består av syv slike bilder, laget de siste tre årene. Alle er i store formater og de fleste måler over 250 cm i bredde. *Rosenhof* (2023) er tre meter bredt og veldig grønt. Her er blomkarseblader avbildet på kort avstand, slik at bladenes teksturer og hvite nervetråder blir påtakelige. Små vandrdåper balanserer på bladene. I den venstre delen av bildet ses gule blomster, til høyre er blomstene røde. Det kan se ut til at McAlinden har fotografert nesten hvert eneste blad. Selv om de ligger oppå hverandre, sørger det gjennomgående skarpe fokuset for å oppheve forskjellen mellom forgrunn og bakgrunn. Det brede formatet og de mange varierte teksturene gjør betraktningen oppslukende, som et dykk ned i et duggfriskt blomsterbed.

Mikkel McAlinden, *Lindern*, 2023. C-print, 185 x 262 cm.

Vekslinger mellom skarpe og uskarpe felter etterligner hvordan blikket vårt flakker fra det ene til det andre. *Tøyenparken* (2022) er et nærbilde av en busk med høstgule blader. Det ser ut som vi står inni busken og titter på bladene i forgrunnen, og snart på himmelen bakenfor. På denne himmelen er det ikke mindre enn fire lyskilder. Til venstre i bildet er sola i ferd med å gå ned, til høyre er det fullt dagslys. De fire solene skaper en fornemmelse av et bilde som utfolder seg i tid. McAlinden har latt den ene sola veksle mellom hvitglødende og gul, med en slik intensitet at bildet virker selvlysende. Selv i den lille utstillingskatalogen skinner denne sola med et blendende skarpt lys.

Lyset, sammen med detaljrikdommen, breddeformatet og fornemmelsen av tid som går, gir bildene en filmatisk kvalitet. De minner meg om den amerikanske regissøren Terrence Malicks film *The Thin Red Line* (1998), der kamera i flere av scenene oppfører seg som et menneskelig øye, som dveler ved og lar seg forføre av gress som blafrer i vinden og sollys som glitrer i vann. Malicks film er en krigsfilm, den veksler mellom slike lyriske naturbilder og brutale kampscener. I McAlindens bilder er det ingen synlig brutalitet, men på en annen side kjennes det som om bildene enkelte ganger tar blikket mitt i sin besittelse.

Hovedøya (2021) ser ut som et vakkert landskapsfotografi tatt på stranden en vinterdag. En tredelt furustamme okkuperer hele høyre side av bildet. I midten lener treets flotte, rødbrune greiner seg ned mot bakken. Vekslingene mellom skarpe og ufokuserte kvister utfolder seg som en spiral som tiltrekker seg blikket mitt, jeg får et tunnelsyn og leter etter de øverste kvistene og den grå himmelen overfor. Men nå ser det brått ut til at disse greinene er fotografert fra et froskeperspektiv. Jeg brekkes liksom bakover, som om bildet tar kontroll over kroppen min og tvinger meg til å se opp. McAlinden snur om på den gamle myten som anklager fotografiet for å stjele sjelen til personen som avbildes. Isteden kjennes det i korte øyeblikk ut som McAlindens absorberende kompositter stjeler kontrollen over meg, fotografiets betrakter, via blikket mitt, og begynner å dirigere meg. Det er en svimlende følelse.

Mikkel McAlinden, *Hovedøya*, 2021, C-print, 167 x 305 cm.